

////////// mám nápad, trochu bláznivý, a moc si přeju, abys byl u toho,
sám to nedokážu... najdu sílu milovat toho, kdo mě z neporozumění činí
nešťastným? spíš? ... spíš? ... Pane Bože, co mám dělat? //////////////////////////////////

Jan Kameníček

Ikarovy monology

Jan Kameníček

Ikarovy monology

Praha 2012

IKAROVY MONOLOGY

Copyright © Jan Kameníček, 2012

Czech edition © dybbuk, 2012

ISBN 978-80-7438-065-5

„Je to svým způsobem prosté. Nejprve je ten nebohý vystaven agresí dominantní osoby. Pak následuje záchrana. Ovšem od stejné osoby, která nyní začne bezbrannou oběť důsledně ochraňovat před okolím. A potom přichází závěrečná fáze, kratičký příkaz vysvětlující vše ...“

Na chvíli se odmlčel a pak dodal soucitně: „Je to bohužel velmi jednoduché. Není v tom žádná velká záhada.“

Erich Steinmann: *Zdánlivé zbytečnosti*

Příběh milovaného hlasu

Haló! Haló!?! To jste vy, Josefe? Odjel?
A nevíte, kdy se vrátí? ... Volala. Na mobil, samozřejmě
Ne, nebere ... Jste hodný, Josefe. Jak se daří vaší paní? To jsem ráda.... Zkusím to teď hned, když mi to radíte ... Moc jste mi pomohl... Tak, uklidnil jste mě... Jistě. Všichni spěcháme, milý Josefe ...
Ano, hned teď to zkusím ... Děkuji vám, jste zlatý, Josefe

... Haló ...! Haló ...? ... Jsi to ty ...? ... Jsi to ty ...?!
... Slyším, ale velmi špatně ... Ano, z hrozného dálky ...
Je to moc nahlas!... Že ta hudba je moc nahlas!...
Ne, není to lepší! Můžeš mi prosím zavolat nazpátek?
..... Unavený ... Samozřejmě, to chápu ... Říkám, že to chápu Haló, jsi tam? ... Ano, už tě slyším mnohem líp
Ne, ani trochu mě nezdržuješ ... Opravdu mě nezdržuješ! Znáš mě. Kde bych mohla být, u Marty Čtvrt na dvanáct. Ve voze máš hodiny,

hned pod volantem. Jsi tak nepraktický, miláčku! ... Máš pravdu, nic mi neunikne ... Vůbec bys mě nerušil! Mohl jsi zavolat Ovšemže ne, ani trochu! Nevypínám mobil, v poslední době ho nedám ani na chvíli z ruky Ne, ani v noci. Položím si ho na tvůj polštář a snažím se mít co nejdéle otevřené oči, abych na něj viděla Jeden prášek, víc ne. Bolela mě šíleně hlava ... Přešlo to Stavila se tady pro mě a pak jsme šly na večeři, nechtěla mě tu nechat samotnou — Dala jsem je do té žluté aktovky, jak sis přál. A pak jsem — ... Všechno je v pořádku, přísahám ti Ano, mám hodně odvahy Marta je hodná, opravdu je hodná ... Nemáš pravdu, je moc hodná, ty ji zkrátka nemáš rád ... Víš, ona jen tak vypadá, ale ve skutečnosti taková není ... Říkám, že ve skutečnosti taková není! ... Unavený? ... Haló!?

... Já vím, že je slabý signál! ... Můžeš ztlumit tu hudbu? Už je to dobré ... Slyším tě dobře, miláčku! Aktovku? Ano, všechny doklady jsem dala do té aktovky ... Kdy se ti to bude hodit ... To je samozřejmé ... Jsem tak hloupá ... Ne, nemáš pravdu, jsem hloupá! Je hezké, že to říkáš ... Také jsem nevěděla, že v sobě budu mít tolik síly Nechápu, proč bys mě měl obdivovat. Abych řekla pravdu, sotva projdu pokojem, připadám si jako náměsíčná, akorát se ob-

léknu. Sedím tady na jednom *místě*, před sebou mobil, ani se nedokážu pohnout..... Nepila... Opravdu... Ani trochu. Marta povídala — Říkám, že povídala... Já vím, promiň..... Co to říkáš?! Přirozeně! Vždycky jsme spolu mluvili otevřeně... Možná že zítra už tak hodná nebudu..... Jenže to nebylo od tebe vůbec hezké, neříct mi ani slovo... Do poslední chvíle, ani jedno jediné slovo, miláčku..... Úplnou náhodou! Měl jsi mi to, miláčku, říct, měla bych čas si zvyknout..... Ale ano, je to nutné! Přece mě znáš a víš, že nejsem schopná — Jsem klidná! Vždycky poznáš po hlase, jak mi je. Jsi hodný... Říkám, že bys to poznal!... Člověk si do poslední chvíle myslí, jak to zvládne... Jenže tys mě, miláčku, hýčkal a rozmazloval. Ano, rozmazloval a uspal... Nemluvme už o tom, prosím, ano? Ben už strašně drápe na dveře. Chce ven. Je tu zavřený celé dny, stýská se mu. Vezmeš si ho, vid'? Já bych si nezvykla. On je ti tak věrný, miláčku!..... To se mýlíš. Mám — Haló!? ... Mám, co si zasloužím. Chtěla jsem být šťastná... Ten pes toho nenechá! Já už se ho doopravdy bojím..... Ne, ty se nemusíš omlouvat, za to si můžu sama..... V čem rozmazloval? Tak, vůbec... Často teď vzpomínám na tu neděli — Slyšíš mě? Na tu neděli..... Tak si dej mobil do nabíječky, máš ji v přihrádce. Jsi tak hrozně nepraktický,

miláčku! Víím, že jsem to už říkala..... Ano, budu stručná. Psal jsi mi sedmadvacátého ... ne, šestadvacátého večer jsi mi psal, v pondělí večer, šestadvacátého, pamatuji si to přesně..... Nevěděla jsem, že tak brzy! Jistě, jak si přeješ... to je pochopitelné... Aktovku s doklady nechám u domovníka. Můžu tam počkat, mám teď spoustu volného času..... Beru ho ven. Za chvíli půjdeme, spolehni se... Vedle, musela jsem ho zavřít... Vypadá tak ztrápeně, jako duše v očištcí. Včera tady polehával a pořád mě tak podivně zkoumavě pozoroval. Natahoval uši a všude tě hledal, vypadal, jako by mi vyčítal, že tu sedím a nehledám tě s ním..... Ano, bude to lepší. Proč by mělo být to zvíře tak nešťastné... Máš pravdu, tohle není pes pro ženskou, jako jsem já. Já bych se o něho neuměla starat tak jako ty... Ne, o mě nejde, věř mi. Prostě to neumím. Nejsem tak... tak laskavá. Bude stokrát lepší, když si ho vezmeš ty. Ano, ať zůstane u tebe... Samozřejmě že na mě zapomene. Určitě zapomene. — Ručavice? Ty do vozu? Už jsem je hledala..... To je možné. Podívám se ještě jednou. Nabíjíš si ten mobil? ... Ano, budu je hledat. Mohla bych ti je dát s tou aktovkou. Nevím, jestli je správné nechávat Bena u domovníka..... Ty dopisy byly jen a jen pro tebe. Jsou přece tvoje, miláčku. Tak je spal. Nebudu tu aktovku

postrádat, opravdu ne. Spal je... Miláčku? Mohl bys prosím ten popel dát do té krabičky na tabák? Jsem tak ráda, že se nesměješ! Ale ano! Určitě je tam, v pravé přihrádce! Jednou jsi o ní řekl, že ti tam jen překáží... Máš pravdu, dost si toho pamatuji ... Vím, žeš to v tu chvíli nemyslel nijak zle ... Určitě ... O tom jsem přesvědčená. Vsadím se, miláčku, že je to ve voze všude samý tabák! Že mám pravdu? ... Jsem tak šťastná, když tě slyším se smát! Můžeš prosím potom tu krabičku nechat u sebe? Nenechávej ji v tom voze, prosím ... Je to možné? ... Dětské, vid' ... Jistě, budeme končit... Moc si přeju, aby ses už vrátil domů a odpočinul si. Mohl by ses zabít Ano, budeme končit ... Musí tam někde být, ale raději ji teď nehledej a dávej pozor na cestu. Tolik se bojím, když řídíš! A když telefonuješ. A když si zapaluješ dýmku Bojím ... bojím, miláčku. Pořád se bojím ... Že kouříš? Poznala jsem to ... To není těžké. Jednou ses prudce otočil a vrazil jsi dýmku do okénka, pamatuješ? Bylo to tak komické! Promiň, ale musím se tomu smát, popel ti napadal na kalhoty, ještě štěstí, že sis je nepropálil! V přihrádce, vedle té nabíječky. Pokud ti ovšem Josef neuklízal vůz. Je možné, že ji už odnesl. Jak si přeješ, zavolám mu Otevřela ... Moc si ji šetřím, protože je to dárek od tebe. Když se z ní trochu

napiju, tak se mi hned celým tělem rozlije příjemné teplo, a už mi není tak příšerná zima..... Přes den je tady k nedýchání a v noci zima, hrozná zima, miláčku... Strach? Ne, nebudu mít strach, jen se mi hrozně stýská, odvykla jsem si spát sama... Slibuji. Ty jsi tak hodný... Ano, levým knoflíkem doprava a pravý pootočit doleva, určitě to spletu. Jsem nemožná! ... Ne, prosím tě, ať sem Josef nechodí, jsi hodný, jak se tak staráš, ale vypadám hrozně... Hrozně! Takhle nenamalovaná... Příšerně! Ani se nechci podívat do zrcadla, věř mi. Včera jsem se viděla, a stačilo mi to, stará bába... Vůbec nepřeháním. Ty drobounké vrásky kolem očí, co se ti vždycky tolik líbily, zmizely. Brzo skončím jako teta Hanna... Jsi tam?

... Ano, pravým doleva. Já vím, že by mně Josef pomohl, ale to je zbytečné... Když si to přeješ, zavolám mu... Ano, ještě dnes... Ano, teď hned a řeknu mu o té aktovce... Miláčku? ... Velmi špatně tě slyším! Miláčku.....? Miláčku...!? Neslyším tě! Neslyším tě! Haló! ... Ano? Ano, položím to, ale zavolej hned nazpátek! Zavoláš? Ano? Zavolej! Prosím! Zavolej! Ano hned! ... Haló...!? To jsi ty? Ne, nezlob se, Marto, ale já zrovna teď nemám čas... Ne, opravdu, moc se ti omlouvám, ale teď nemůžu. Jsi hodná, děkuju, ale dnes ne... Proč